

Теодор

райзер

Дженні
Герхардт

Харків
«ФОЛІО»
2016

РОЗДІЛ I

Осіннього ранку 1880 року немолода жінка в супроводі дівчини років вісімнадцяти ввійшла до головного готелю міста Колумбус (штат Огайо) і, наблизившись до клерка, запитала, чи не знайшлося б для неї в готелі якоїсь роботи. Вона була повна, але німці будови, трималася скромно й просто. Обличчя в неї було відкрите, великі очі дивились терпеливо й покірливо, і в них притаїлася тінь скорботи, зрозумілої лише тим, кому випадало співчутливо заглянути в обличчя безпорадного, пригніченого горем бідняка. Неважко було зрозуміти, звідки взялася в її дочки боязкість та соромливість, які тепер примушували її триматися позаду матері і з удаваною байдужістю дивитись убік. В характері цієї дівчини мрійливість, вроджена чуйність і вразливість нерозвиненого, але поетичного розуму, успадкованого від матері, поєднувалися з батьківською серйозністю й урівноваженістю. Цих жінок привела сюди нужда. Вони здавались таким зворушливим втіленням чесної бідності, що викликали співчуття навіть у клерка.

— А якої роботи ви шукаєте? — запитав він.

— Може, вам треба де-небудь прибрати та почистити, — несміливо відповіла мати. — Я можу мити підлогу.

Дочка від цих слів зщулилась — не тому, що їй не хотілося працювати, але їй було прикро, що люди зрозуміють, яка скрута примушує їх братись до чорної роботи. Клерк, як належить чоловікові, був вражений горем красивої дівчини. Що й говорити, через її наївність та безпорадність їхня доля здавалася ще важчою.

— Зачекайте хвилинку, — сказав клерк і, пройшовши до контори, покликав старшу покоївку.

В готелі справді знайшлася робота. Головні сходи та вестибюль не прибирались, бо постійну робітницю, яка мила підлоги, було звільнено.

— Це її дочка? — запитала старша покоївка.

— Либонь, що так.

— Що ж, нехай сьогодні ж починають роботу. Дівчина, певно, допомагатиме?

— Поговоріть із старшою покоївкою, — привітно сказав клерк, повернувшись до своєї конторки. — Пройдіть ось сюди, — він показав на двері поруч. — Вона з вами про все домовиться.

Сцену цю можна назвати трагічним завершенням довгої ланки злигоднів та невдач, які переслідували Уільяма Герхардта, складува за фахом, і його родину. Цей чоловік утратив роботу — така зрадливість долі добре знайома убогим трудівникам, — і тепер з трепетом зустрічав кожний ранок, не знаючи, що принесе наступний день йому самому, його дружині та шістьом дітям, бо їхній хліб насущний залежав від примхи випадку. Сам Герхардт був прикутий хворобою до ліжка. Його старший син Себаст'ян, або Басс, як називали його приятелі, працював підручним у місцевих вагонобудівних майстернях, але одержував тільки чотири долари на тиждень. Дженев'єві, старшій дочці, минуло вісімнадцять років, але її досі не навчили жодного ремесла. У Герхардта були й ще

діти — чотирнадцятирічний Джордж, дванадцятирічна Марта, десятирічний Уільям та восьмирічна Вероніка; вони були ще занадто малі, щоб працювати, і всіх їх треба було прогодувати. Єдиним майном і підмогою родини був будинок, що належав Герхардту, але й той був закладений за шістсот доларів. Герхардт позичив ці гроші в той час, коли, витративши свої заощадження на придбання будинку, надумав прибудувати до нього ще три кімнати й веранду, щоб родині жилося просторіше. До повного розрахунку по закладній лишалося ще кілька років, але настали такі важкі часи, що довелося витратити й невелику суму, відкладену для сплати основного боргу, і внесок в рахунок річних процентів. Тепер Герхардт був зовсім безпорадний і розумів, що становище його жахливе: і рахунок лікаря, і невиплачені проценти по закладній, не кажучи вже про те, що він заборгував м'ясникові та булочнику, які, покладаючись на його бездоганну чесність, давали йому в борг до останньої можливості, — все це краяло й мучило його і заважало перемогти свою хворобу.

М-с Герхардт аж ніяк не була малодушною жінкою. Вона почала прати білизну, коли щастило знайти клієнтів, а в інший час шила та лагодила одяг дітей, виряджала їх до школи, куховарила, доглядала хворого чоловіка і, бувало, плакала. Нерідко вона відшукувала якусь нову бакалійну крамницю — кожного разу все далі й далі від дому — і, заплативши на початку готівкою, брала в борг доти, доки інші крамарі не застерігали легковірного благодійника. Кукурудза була найдешевша. М-с Герхардт варила повний казан її, і цієї їжі, либонь чи не єдиної, вистачало на цілий тиждень. Каша з кукурудзяного борошна все ж була краще, ніж нічого, а коли до неї щастило додати трохи молока, це був уже майже бенкет. Сма-

жену картоплю вважали у Герхардтів найрозкішнішою стравою, кофе — справжніми ласощами. Вугілля вони збирали, блукаючи з відрами та кошиками по заплутаних коліях розташованого в сусідстві залізничного депо. Дрова добувалися під час таких самих мандрівок до найближчих лісових складів. Так вони перебивалися зі дня на день, не втрачаючи ні на хвилину надії, що батько одужає і, що знову почнеться робота на скляному заводі. Але наближалася зима, і Герхардта все дужче охоплював відчай.

— Я неодмінно повинен якнайшвидше виплутатися з цієї історії, — раз у раз повторював упертий німець; його маловиразний голос безсилий був виявити ту тривогу, що його гнітила.

На завершення всього лиха маленька Вероніка захворіла на кір, і протягом кількох днів її життя було в небезпеці. Мати покинула всі справи, не відходила від дитини й молилась. Лікар Елуонгер, співчуваючи їй, щодня відвідував хвору. Лютеранський священик, пастор Вундт, приходив із словами втіхи від імені святої церкви. Обидва вони заносили в дім дух похмурої святенності. Це були одягнуті в усе чорне посланці вищих сил. М-с Герхардт була переконана, що втрачає свою дівчинку, і скорботно чатувала біля її ліжка. Через три дні небезпека минула, але в домі не було ані шматка хліба. Себастьянова платня витрачена була на ліки. Тільки вугілля щастило діставати задарма, але вже кілька разів дітей проганяли з депо. М-с Герхардт в думках пригадала всі місця, куди б вона могла звернутись, щоб знайти роботу, і без усякої надії на успіх рушила до готелю. І ось трапилося чудо, їй пощастило.

— Скільки ви хочете? — запитала старша покоївка.

М-с Герхардт аж ніяк не сподівалась, що їй стануть про це питати. Та злидні надали їй сміливості.

— Долар у день — не дуже багато?

— Гаразд, — сказала старша покоївка. — Протягом тижня збереться роботи приблизно днів на три. Приходьте кожного дня після полудня і ви цілком впораєтесь.

— Дякую вам, — сказала м-с Герхардт. — Можна почати сьогодні ж?

— Так. Ходімо, я покажу вам, де відра та ганчірки.

Готель, куди вони так несподівано потрапили, був на той час і для міста Колумбуса закладом, гідним уваги. Колумбус — столиця штату, нараховує п'ятдесят тисяч жителів, до того ж тут завжди багато приїжджих, отже, в місті мусять процвітати готелі, і цю обставину використовували у повній мірі — так принаймні з гордістю думали самі городяни. П'ятиповерховий, солідний на вигляд будинок стояв на центральній площі Колумбуса, де розташовані були також законодавче зібрання штату та найбільші магазини. Просторий вестибюль готелю нещодавно був опоряджений заново. Підлога й облицювання стін з відполірованого мармуру старанно протиралися й сяяли білизною. Нагору вели розкішні сходи з поручнями горіхового дерева й мідними дротиками, що притримували килим на східцях. В одному кутку вестибюля чільне місце займала стойка, де продавали газети й сигари. Під сходами була конторка, за якою чергував клерк, і приміщення адміністрації готелю; все було оздоблене деревом кращих гатунків і прикрашене газовими ріжками — новинкою для тих часів. В кінці вестибюля містилась перукарня — за її дверима видно було крісла та блискуче приладдя для гоління. Перед готелем завжди можна було побачити два чи три омнібуси, — вони приїжджали й від'їжджали відповідно до розпису поїздів.

У цьому караван-сараї зупинялись найвидатніші політичні й громадські діячі штату. Декілька губернаторів по черзі обирали його своєю резиденцією. Обидва сенатори з конгресу Сполучених Штатів, коли їм у справах

доводилося бути в Колумбусі, незмінно займали в цьому готелі номери-люкс. Одного з них, сенатора Брендера, хазяїн вважав майже постійним своїм мешканцем, оскільки в цього старого холостяка не було, власне кажучи, іншого дому в Колумбусі, крім готелю. Серед інших, менш осілих мешканців були члени конгресу й законодавчого зібрання штату, а також кулуарні політики, комерсанти, адвокати, лікарі і, нарешті, кого там тільки не було; вся ця різноманітна публіка приїжджала й виїжджала, і готель жив калейдоскопічно строкатим і метушливим життям.

Мати й дочка, яких доля раптово закинула в цей сліпучий світ, були надзвичайно перелякані. Вони ледве наважувались до чого-небудь доторкнутись. Широкий, застелений червоним килимом коридор, який вони повинні були замести, здавався їм величним, як палац; вони не наслідувались підняти очей і говорили пошепки. Коли ж довелося мити чудові сходи й чистити мідні дротики та ґрати, обом треба було закликати на поміч всю свою мужність: матері — щоб подолати нерішучість, дочці — щоб перемогти сором від того, що вона повинна робити це на очах у всіх. Під ними розкинувся величезний вестибюль, і всі, хто там відпочивав, кури́в, приходив і виходив, могли бачити їх обох.

— Як тут гарно, правда? — прошепотіла Дженев'єва і здригнулася від звуку власного голосу.

— Еге ж, — стиха відповіла мати, стоячи на колінах, вона невправними руками старанно викручувала ганчірку.

— Напевно, щоб жити тут, треба дуже багато грошей!

— Атож, — сказала мати. — Не забувай протирати ось тут, у куточках. Дивись, скільки бруду ти залишила.

Дженні, засмучена цим зауваженням, ретельно взялася до роботи і терла з усієї сили, вже не сміючи більше озиратись навкруг.